

[O. Mathiasen.]

Jeg indrømmer blankt, at den udvikling, jeg her har skildret, forekommer mig at være den største tragedie i det politiske liv i Danmark i dette århundrede, og jeg spørger: vil man fortsætte denne politik også efter det kommende valg, hvis den nuværende regering fortsat får ledelsen af landets politik? Eller vil man sætte positivt og stærkt ind med en afspændingspolitik i nøje relation til den tydelige storpolitiske afspænding, der glædeligvis har vist sig i den senere tid? Vil man som et led i nedrustningen snart gøre alvor af at gennemføre den nedsættelse af den militære tjenestetid, som længe har været bebudet, men kun i ringe grad er realiseret indtil dato? Vil man alvorligt tage fat på overvejelse af spørgsmålet om en atomvåbenfri zone i de nordiske lande, som det blev foreslået af det ærede medlem hr. Aksel Larsen på Nordisk Råds møde i februar? Det kunne efter vor mening blive begyndelsen til en større atomvåbenfri zone i Mitteleuropa, noget, der efter vor mening i høj grad kunne bidrage til afspænding. Og endelig: vil man snarest tage spørgsmålet om Danmarks frigørelse fra NATO-alliancen op til alvorlig overvejelse? Det kan som bekendt ske i 1969, men et sådant skridt må naturligvis forberedes i god tid.

Lad mig nøjes med disse spørgsmål. Jeg kunne stille adskillige andre af samme karakter, men tiden tillader det ikke.

Jeg er ganske enig med den højtærede udenrigsminister, når han i en pjece om en fredsplan, udkommet for nylig, i forordet siger, at de uforpligtede små nationer har et særligt ansvar i den politiske udvikling. Jeg glæder mig over, at den højtærede statsminister i sit brev til ministerpræsident Khrustjev siger, at den danske regering agter at bidrage til alle bestræbelser for afspænding og nedrustning, men jeg indrømmer — det er mig, der siger det — at jeg synes, at statsministeren så må gøre noget mere for at fremme disse bestræbelser.

Lad mig slutte med at anføre, hvad den socialdemokratiske ordfører sagde ved første behandling af afrustningsforslaget i 1924. Han forsikrede, at forslaget ikke var et demagogisk agitationsforslag, men et ærligt ment forslag, det første skridt til fredens

indtog mellem folkene, og han sluttede med at sige:

„Thi forbandet være krigen og alt dens væsen, og skam få den, der virker med til dens fortsættelse eller undlader at virke med til dens afskaffelse.“

Jeg deler 100 pct. denne opfattelse. Jeg ville inderligt ønske, at den danske regering og det danske folketing havde den samme opfattelse og ville handle i overensstemmelse dermed. Hvis Danmarks nuværende militær- og udenrigspolitik skal fortsættes fremover, er jeg alvorlig bange for, at det hele — undskyld udtrykket — går ad helvede til.

Formanden: Den sidste bemærkning synes jeg ikke skulle have været anvendt.

Rimstad: Ved behandlingen i det høje ting i går af ændringsforslagene til finanslovsforslaget sagde jeg som ordfører for mit parti, at vi ville undlade at stemme for forslaget. I det følgende skal jeg tillade mig at redegøre for årsagen til denne stillingtagen.

For os er det at stemme for en bestemt lovgivning i første række et spørgsmål om at tage et medansvar for de virkninger, der er en direkte følge af lovgivningsarbejdet. Vi kan ikke tage et sådant medansvar for dette års finanslovsforslag, og hertil er der flere årsager, hvoraf den vigtigste er den, at de overvejelser, der ligger til grund for dette alt for store budget, efter vor opfattelse ikke har været præget af den saglighed og det mådehold, som bør være enhver budgetlægnings alfa og omega.

Bortset fra den begåede fejl ved sidste års budgettering: at tilrettelægge en fremtidig finanspolitik på to så sagligt sårbare og kritisable nødløsninger som omsforliget og helhedsløsningen, og bortset fra, at man fra flertallets side i år bygger videre på det samme fejlagtige grundlag, så må denne rådvildhed — for det er jo nemlig rådvildhed, når man arbejder med nødløsninger — ses i sammenhæng med den meget lange række af uløste politiske problemer, der præger det nuværende ministeriums arbejdsindsats.

Der er her i særlig grad grund til at nævne boligspørgsmålet, hvori regeringen med sit